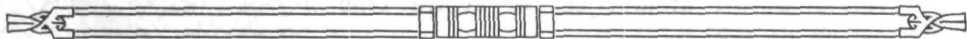

Strah.

Naš hlapec Miha je kot zajec plah   *Prišel je dan — in mlin je žito mlel,*
in pravi, da ponoči ga je strah   *zvečer pa Mihec ga je v vrečo del*
S pšenico oče pošljejo ga v mlin,   *In šel iz mlina je opolnoči,*
na pot mu dajo dober opomin: *prepričan, da strahov na svetu ni.*
„Strahov ne boj se, Mihec, in noči,   *Uzrl pred sabo je že rodno vas;*
a le varuj hudobnih se ljudi!“   *kar ostrmi in zakriči na glas. —*
Koraka Mihec hitro v temno noč,   *Črn mož pred njim je v mesečini stal*
skrbno okolo sebe vedno zroč.   *in kot peklenšček se mu je smejal.*
Ko ves zamišljen tja čez polje gre,   *Od sebe vrečo Mihec je zagnal,*
v molitvi vroči usta mu drhté: *takoj domov prestrašen je zbežal.*
„O, večni Bog, le skrajšaj mojo pot,   *Tam v konjskem hlevu se je brž zaprl*
da kmalu slišal mlina bi ropot“   *in skoraj od strahu bi bil umrl ...*
In glej! Že čuje Mihec šum vodé,   *Ko pa napočil jutranji je dan,*
in kmalu mlinar vrata mu odpre.   *od vseh je Mihec bil zasmehovan.*
In z rame vrečo v mlinu je zagnal   *Saj se je dimnikarja v noči bal,*
in ves utrujen tam na tleh zaspal ...   *ki je pred njim ves črn na poti stal.*

J. S.

Slovo od doma.

Oj, z Bogom, hiša draga
in ljubi mi ljudje!
Zdaj moram v tuje kraje
čez hribe in vodé.

Lepo smo vкуп živeli,
ljubili se ves čas,
a zdaj v neznanem svetu
mi tuj bo vsak obraz.

Fr. Ločniškar.

